

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędna ocena przeszkody, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady;
- Błędna ocena przeszkody, o której mowa w art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt i), ii) oraz iii) rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2018 r. – Gas Natural/Komisja**(Sprawa T-328/18)**

(2018/C 268/50)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Gas Natural SDG, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. González Díaz i V. Romero Algarra, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zarzuty podniesione w niniejszej skardze są dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji Komisji z dnia 27 listopada 2017 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE w sprawie SA.47912 (2017/NN) w odniesieniu środka zachęcającego do inwestycji środowiskowych, przyznanego przez Królestwo Hiszpanii na rzecz elektrowni węglowych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie Komisja wszczyna w zaskarżonej decyzji formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE w odniesieniu do środka zachęcającego do inwestycji środowiskowych, przyznanego przez Królestwo Hiszpanii na rzecz elektrowni węglowych.

Zdaniem skarżącej z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja żywi wątpliwości co do tego, czy wartości graniczne emisji nałożone na instalacje, które korzystają z rzeczzonej zachęty do inwestycji środowiskowych, mają po prostu na celu przestrzeganie poziomów ochrony wymaganych przez uregulowania Unii, a w szczególności przez dyrektywę 2001/80/WE, która miała zastosowanie do elektrowni węglowych. Jeśli tak jest, to środek zachęcający do inwestycji środowiskowych nie zawiera żadnego elementu zachęty. Ponadto ów środek zachęcający do inwestycji środowiskowych jest sprzeczny z zasadą obowiązującą w dziedzinie pomocy państwa, zgodnie z którą państwa członkowskie nie mogą przyznać pomocy publicznej przedsiębiorstwom po to, aby owe przedsiębiorstwa mogły spełnić wiążące normy Unii.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w odniesieniu do selektywnego charakteru środka
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja nie dostarcza żadnej wskazówki pozwalającej zrozumieć w sposób jasny i jednoznaczny, dlaczego rozpatrywany środek ma charakter selektywny w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W szczególności Komisja nie wyjaśnia, czy elektrownie węglowe znajdują się w sytuacji faktycznej i prawnej porównywalnej z sytuacją pozostałych elektrowni oraz, jeśli tak jest, czy omawiany środek zachęcający może sprzyjać „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE w zestawieniu z innymi przedsiębiorstwami, które znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej, zważywszy na cel zamierzony przez ów środek.
2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do selektywności środka
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że wynagrodzenie przyznane elektrowniom węglowym celem dalszego wspierania inwestycji nie może w żadnym razie posiadać selektywnego charakteru, zważywszy, że owo wynagrodzenie ogranicza się do zrównania warunków wszystkich ważnych inwestycji po 1998 r. niezależnie od technologii lub od tego, czy przedmiotowe elektrownie są elektrowniami typu CCGT lub elektrowniami węglowymi, dostosowując wysokość wynagrodzenia w zależności od znaczenia inwestycji.
 - W każdym razie, zakładając nawet, że wnioski Komisji w zaskarżonej decyzji są prawidłowe, *quod non*, skarżąca stwierdza, że zważywszy na warunki ekonomiczne i na sytuację prawną elektrowni węglowych, elektrownie te nie znajdują się w sytuacji faktycznej i prawnej porównywalnej z sytuacją elektrowni wykorzystujących inny rodzaj energii. Elektrownie węglowe były bowiem jedynymi elektrowniami działającymi przed 1998 r., które zostały zobowiązane do poczynienia bardzo poważnych inwestycji, by móc działać w dalszym ciągu, i które bez omawianego wynagrodzenia byłyby zmuszone zakończyć działalność, narażając na ryzyko bezpieczeństwa dostaw w ramach hiszpańskiego systemu energii elektrycznej.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2018 r. – Eagle IP / EUIPO – Consolidated Artists (LILLY e VIOLETTA)

(Sprawa T-336/18)

(2018/C 268/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eagle IP Ltd (Valletta, Malta) (przedstawiciel: adwokat M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Consolidated Artists BV (Rotterdam, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego LILLY e VIOLETTA – zgłoszenie nr 12 723 086

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie R 1489/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;